

Arrest

nr. 176 672 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 november 2015 dient de verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, dit in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie met een Belgische vrouw.

1.2. Op 4 mei 2016 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden is de thans bestreden beslissing. Zij werd tezamen met een bevel om het grondgebied te

verlaten, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 9 mei 2016 en is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6.11.2015 werd ingediend door:

Naam: E. J.

Voornaam: O.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Ijamaouas

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen werden door de referentiepersoon volgende documenten voorgelegd:

- loonfiches OCMW Kortrijk voor de periode december 2014 – juni 2015 artikel 60

- brief HVW dd. 04.01.2016 waaruit blijkt dat ze in de periode juli – september 2015 een werkloosheidsvergoeding ontving

- uitkeringsattest Bond Moyson dd. 04.01.2016 waaruit blijkt dat ze in de periode oktober – december 2015 een uitkering wegens moederschapsrust ontving

Uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de uitkering wegens moederschapsrust werd stopgezet op 17.01.2016. Er werden door betrokkene geen bijkomende documenten voorgelegd betreffende de exacte aard en het bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en het bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

2.2. De verzoeker heeft een syntheseseminarie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doet de Raad dienvolgens uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoeker weerhoudt in de syntheseseminarie een enig middel, waarin hij de schending aanvoert van de artikelen 40bis, 40ter, 42, en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling”*, van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 14 van het BUPO-verdrag, van de artikelen 2, 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek, en van het algemeen beginsel dat de retroactieve werking van de wet verbiedt.

De Raad wijst er vooreerst op dat bij wet van 31 december 2012 (B.S. 31 december 2012) in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet voorzien werd in de mogelijkheid voor een verzoekende partij om een syntheseseminarie in te dienen.

Artikel 39/81, vierde tot en met zevende lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat *“in de syntheseseminarie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoeker een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesmemorie voor het eerst nieuwe *“middelen”*, dit is een voor het eerst in de synthesesmemorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesmemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoeker in de synthesesmemorie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in het inleidend verzoekschrift een schending aanvoert van de artikelen 40bis, 40ter, 42, en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en van de motiveringsplicht. In de synthesesmemorie voert de verzoeker echter nieuwe schendingen aan, namelijk de schending van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 6 van het EVRM, van artikel 14 van het BUPO-verdrag, van de artikelen 2, 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek, en van het algemeen beginsel dat de retroactieve werking van de wet verbiedt. De Raad stelt vast dat deze opgeworpen schendingen en de feitelijke uiteenzettingen die hieromtrent worden naar voor gebracht, nieuw zijn en voor het eerst in de synthesesmemorie worden aangevoerd.

De Raad wijst er op dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet duidelijk is in die zin dat het uitgesloten is dat in de synthesesmemorie nieuwe middelen worden aangevoerd. De synthesesmemorie kan niet worden aangewend om eventuele leemtes van het inleidend verzoekschrift aan te vullen. Dergelijke aanvullingen zijn niet verzoenbaar met de duidelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat enerzijds voorziet in een samenvatting van alle aangevoerde middelen en er anderzijds uitdrukkelijk op wijst dat geen nieuwe middelen mogen worden uiteengezet in dit procedurestuk.

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoeker dat zij zich gedraagt naar de wijsheid.

Te dezen toont de verzoeker niet aan en kan ook niet redelijkerwijze worden vastgesteld dat de grondslag van de voor het eerst in de synthesesmemorie aangehaalde schendingen en bijbehorende argumentatie niet reeds bestond op het ogenblik dat hij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend.

In zoverre pas in de synthesesmemorie de schending wordt aangevoerd van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 6 van het EVRM, van artikel 14 van het BUPO-verdrag, van de artikelen 2, 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek, en van het algemeen beginsel dat de retroactieve werking van de wet verbiedt, zijn deze middelenonderdelen derhalve laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

In de hierna volgende bespreking wordt het middel enkel onderzocht in de mate dat het ontvankelijk is. De middelenonderdelen die niet ontvankelijk zijn, worden weggehaald.

3.2. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“INGEROEPEN RECHTSREGELS

** Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt op dat de administratieve beslissingen in vreemdelingenzaken dienen gemotiveerd te zijn. Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.*

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat de beslissing zowel in rechte als in feite uitdrukkelijk de motieven dient weer te geven waarop de beslissing zou steunen, dit onder meer gelet op artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De door- werking van het publiek recht in het privaat recht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M.. 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat bijvoorbeeld verwezen wordt naar het arrest Rvst. Nr. 130.047 dd. 1 april 2004 en Rvst. Nr. 130.048 dd. 1 april 2004 , waarin de materiële en formele motivering terzelfder- tijd geschonden blijken, waardoor de beslissing wordt geannuleerd. Dat het trouwens voldoende is dat hetzij de materiële als inhoudelijke motivering geschonden is. Dat de motiveringsplicht van de rechter iets anders is dan de motiveringsplicht van de administratieve overheid zoals in casu.

* Voorts zijn volgende bepalingen in de Vreemdelingenwet relevant bij een beoordeling van een verzoek tot gezinshereniging in geval het gaat om de echtgenoot van een Belgische onderdaan, zoals in casu.

Artikel 40 bis bepaalt : (...)

Artikel 40 ter bepaalt : (...)

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet stelt : (...)

TOEPASSING VAN VOORMELDE RECHTSREGELS

a) Dat het behoorde de bestaansmiddelen te analyseren, hetgeen de bestreden beslissing niet doet. In zake de bestaansmiddelen wordt aldus geen motivering opgegeven, waardoor de beslissing niet kan gemotiveerd zijn en artikel 42 van de vreemdelingenwet geschonden wordt. Dat de bestreden beslissing niet overgaat tot enige analyse van de bestaansmiddelen, daar waar bovendien niet gemotiveerd of aanneembaar wordt gemaakt dat de inkomsten van de vrouw noodzakelijkerwijze kleiner zouden dienen te zijn.

Zo de Belgische echtgenoot geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag de DVZ de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren. De DVZ moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet. Juist omdat het bedrag van 120 % van het leefloon niet zondermeer kan opgelegd worden dient het bestaansmiddelenonderzoek te gebeuren (arrest Chakroun Hof van Justitie 4 maart 2010, nr. C-578/08, <http://curia.europa.eu/iuris/document/document.do?text=&docid=82677&paaIndex=o&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=i&cid=iiQQA88>; cfr. arrest Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013).

Voormeld arrest betreft een zaak waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat : "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder

geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".

De inkomensnorm die bepaalt (sic) wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon van verzoeker, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met haar inkomen. Nu verweerder alleen geoordeeld heeft dat het niet mogelijk is aan de hand van de voorgelegde documenten te beoordelen of de Belgische referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt, zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw. en is zij onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

Artikel 40 ter voert een vermoeden in wanneer een onderzoek niet verder dient te worden gevoerd. Wanneer dit vermoeden niet wordt gestaafd kan niet zonder meer overgegaan worden tot een negatieve beslissing, zoals de bestreden beslissing blijkbaar verkeerdelijk voorhoudt.

Artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

(...)

Anders is er ingevolge artikel 42 een onderzoek waartoe ook andere stukken dan de reeds ingediende relevant zijn. Dit houdt ondermeer ook in dat stukken in verband met het inkomen van de man kunnen opgevraagd die aanvankelijk niet bij het dossier kunnen worden gevoegd, hetgeen uiteraard een zeer concrete reden is waarom de kwestie van het onderzoek zich stelt, nu bij een eerste aanvraag enkel de stukken in zake de inkomsten (sic) van de referentiepersoon kunnen worden toegevoegd. Voor de bestreden beslissing werd betekend werkte de man immers. Dat artikel 42 uitdrukkelijk stelt dat zelfs bij een Belgische overheid elke bescheid of inlichting kan opgevraagd worden. Weigeren onder het (sic) dat verzoekende partij geen stukken zou gegeven hebben gegeven ter aanvulling kan in dit perspectief uiteraard niet.

Dat gelet op het voorgaande artikel 40 ter en 42 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn. Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is overeenkomstig artikel 2 en 3 van de formele motiveringwet, artikel 62 van de vreemdelingenwet en de andere vereisten die opleggen dat de bestreden beslissing gemotiveerd is.

b) Wanneer de verzoekende partij bij de Stad Kortrijk een dossier ingedient (sic), en men daarbij stelt dat dit volledig was mag hij er van uitgaan dat hij het dossier niet dient aan te vullen. Dat nooit gesteld werd dat het dossier verder diende te worden aangevuld. Dat integendeel de wetgeving zelf voorziet in een procedure voor procedures die niet volledig zouden zijn. Dat in die zin een verzoekende partij niet kan verwachten dat een dossier onvolledig zou zijn, nu overeenkomstig de wet de verzoekende partij niet geconfronteerd werd met een beslissing dat het dossier niet volledig zou zijn. Dat evenwel voor de bestreden beslissing een attest bijlage 16 werd afgeleverd met toepassing van artikel 30, 33, 40, 56. 101. 109 of 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat in die zin een verzoekende partij er vermag van uit te gaan dat geen bijkomende stukken dienen ingediend te worden, te meer daar de wetgever uitdrukkelijk een procedure voorzien heeft zo het dossier niet volledig zou zijn.

Dat gelet op het voorgaande het juist de overheid behoorde bijkomende stukken te vragen. Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en artikel 40 ter schendt.

c) De bestreden beslissing geeft zelf aan de vrouw van de verzoekende partij moederschapsrust ontving. Dat hieruit volgt dat een kind het gezin is komen te vervoegen. Dat hierdoor zich de inkomensvereiste niet langer speelt, daar waar het niet behoort de toepassing van de wet op te leggen, zonder enig achterliggend belang. Dat ook in die zin de bestreden beslissing niet gemotiveerd is."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Een eenvoudige lezing van de bestreden akte volstaat om vast te stellen dat op duidelijke wijze de feitelijke en juridische overwegingen worden vermeld die aan op basis liggen van de genomen weigeringsbeslissing. Uit verzoekers uiteenzettingen blijkt dat hij de motieven kent en dat hij erin is geslaagd hieromtrent een inhoudelijk verweer te voeren, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit het betoog ter ondersteuning van het enig middel blijkt dat de verzoeker het niet eens is met de motieven die de bestreden akte onderbouwen. De verzoeker argumenteert onder meer dat het verblijf niet kan geweigerd worden onder het mom dat geen aanvullende stukken betreffende de vereiste bestaansmiddelen werden voorgelegd. Hij verwijst hierbij naar de behoefteanalyse die door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet is voorgeschreven zodat het de gemachtigde toekwam om bijkomende stukken op te vragen. Deze kritiek betreft evenwel niet de uitdrukkelijke motiveringsplicht, maar de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.4. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier, zoals de bestreden beslissing pertinent stelt, blijkt dat in het kader van verzoekers aanvraag in verband met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon de volgende stukken werden voorgelegd: loonbewijzen inzake een arbeidsovereenkomst artikel 60 OCMW-wet van 10 juni 2014 tot 14 juni 2015, een attest van de Hulpkas voor werkloosheidsuitkeringen met bewijs van werkloosheidsuitkeringen van juni 2015 tot en met september 2015, en een attest van Bond Moyson inzake uitkeringen wegens moederschapsrust van 1 oktober 2015 tot 31 december 2015.

De gemachtigde stelt dienaangaande het volgende vast:

"Uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de uitkering wegens moederschapsrust werd stopgezet op 17.01.2016. Er werden door betrokkene geen bijkomende documenten voorgelegd betreffende de exacte aard en het bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en het bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013)."

De vaststelling dat de uitkeringen wegens moederschapsrust werden stopgezet op 17 januari 2016, wordt door de verzoeker niet betwist en zij vindt steun in de stukken van het administratief dossier. De

gemachtigde wijst er in de bestreden akte op dat de verzoeker, overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, moet aantonen dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en concludeert dat de verzoeker geen bijkomende documenten heeft voorgelegd, na het stopzetten van de uitkering wegens moederschapsrust, waaruit de exacte aard en het bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon kan blijken. Zodoende stelt hij vast dat er in het geheel geen 'huidige', of met andere woorden actuele, bestaansmiddelen worden aannemelijk gemaakt, zodat niet afdoende kan beoordeeld worden of de Belgische referentiepersoon heden over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De deugdelijkheid van deze motivering, moet onder meer worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, dit is *in casu* artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

Uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het de aanvrager zelf toekomt om aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon ligt dus onmiskenbaar bij de aanvrager zelf. Het komt de aanvrager dan ook toe om ervoor te zorgen dat zijn aanvraag volledig is derwijze dat het bestuur met kennis van zaken kan oordelen of al dan niet is voldaan aan de door artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Het standpunt van de verzoeker dat het aan de gemachtigde stond om de inkomensbewijzen van zijn Belgische partner op te vragen, vindt geen steun in de duidelijke bewoordingen van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De verzoeker verwijst evenwel naar het bepaalde in artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van

zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Deze bepalingen houden echter, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker lijkt voor te houden, niet in dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde gehouden is om bijkomende stukken op te vragen bij de aanvrager wanneer deze laatste niet heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast met betrekking tot de door artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (*Parl. St., Kamer, 53 0443/016, p. 34*) blijkt dat het bestuur de door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet vereiste behoefteanalyse moet doorvoeren indien effectief bewijzen van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden voorgelegd doch wanneer deze niet het bedrag bereiken van ten minste honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (*cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.571; RvS 25 november 2015, nr. 233.022*). Ook het Grondwettelijk Hof heeft zich in diezelfde zin uitgesproken. Het Grondwettelijk Hof overweegt met name in punt B.55.2 van zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 dat, *"door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, [...] de wetgever een referentiebedrag [heeft] willen vaststellen"*. Het Hof overweegt *"dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag"* en vervolgens dat *"indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag, [...] de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [moet] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden"*.

Er moet derhalve sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan (*RvS 25 november 2015, nr. 233.022; RvS 27 januari 2016, nr. 233.641*).

De Raad benadrukt dat de gemachtigde in het thans voorliggende geval heeft vastgesteld dat de geen enkel stuk werd voorgelegd waaruit de actuele bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon blijken. Het wordt door de verzoeker geenszins betwist dat hij, na de stopzetting van de uitkeringen wegens moederschapsrust, geen bijkomende stukken heeft voorgelegd om de actuele inkomsten van zijn Belgische partner aan te tonen. Gelet op het feit dat de verzoeker behoorde te weten dat de bewijslast met betrekking tot de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen op hemzelf rust en nu buiten betwisting staat dat de uitkeringen wegens moederschapsrust reeds werden stop gezet in januari 2016, terwijl de bestreden beslissing dateert van 4 mei 2016, komt het de Raad geenszins juridisch onjuist noch kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde tot het besluit komt dat hij geen enkel beeld heeft omtrent de actuele bestaansmiddelen waarover verzoekers partner beschikt, zodat hij niet kan beoordelen of er voldaan is aan de bepalingen van artikel 40ter, tweede lid, eerste gedachtestreepje van de vreemdelingenwet.

In casu kwam het de verzoeker zelf toe om nieuwe bewijsstukken over te maken wanneer zijn Belgische partner hangende de aanvraag de voorgelegde inkomsten inzake moederschapsrust verliest. Het blijkt niet dat de verzoeker hiertoe niet de mogelijkheid zou hebben gehad, te meer daar na het stopzetten van de uitkeringen wegens moederschapsrust meer dan drie maanden zijn verlopen vooraleer de bestreden weigeringsbeslissingen werd getroffen. De kritiek van de verzoeker dat, wanneer hij bij de Stad Kortrijk een dossier indient en men daarbij stelt dat deze volledig was, hij er van mag uitgaan dat hij het dossier niet dient aan te vullen, doet hieraan geen afbreuk. Bij de stopzetting van de uitkeringen in januari 2016 diende de verzoeker, op wie onmiskenbaar de bewijslast inzake de bestaansmiddelen rust, zelf de nodige alertheid aan de dag te leggen en zijn aanvraag te actualiseren. De verzoeker kon *in casu* niet blijven stil zitten en hij diende de gewijzigde situatie inzake de bestaansmiddelen van zijn van zijn Belgische partner, dan ook zo snel als mogelijk aan het bestuur kenbaar te maken zodat op grond van de juiste feitelijke elementen kan worden beslist of aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel

40ter van de vreemdelingenwet is voldaan. Het stilzitten van de verzoeker hangende de aanvraagprocedure, vermag er immers niet toe te leiden dat het bestuur zou oordelen op grond van een totaal achterhaalde voorstelling van de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt.

De Raad stelt verder vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat het bestuur van oordeel zou zijn dat de inkomsten van de referentiepersoon ontoereikend zouden zijn, in die zin dat zij niet het in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag van 120% van het leefloon bereiken. De gemachtigde besliste immers dat op basis van het geheel van de beschikbare gegevens niet kon worden uitgemaakt wat de exacte aard en het bedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn en er daarom niet afdoende beoordeeld kan worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De verzoeker betwist overigens niet dat hij geen stukken heeft bijgebracht die aannemelijk maken dat de referentiepersoon op het moment van de bestreden beslissing beschikte over enige inkomsten. Nu de gemachtigde op goede gronden heeft vastgesteld dat de verzoeker geen actuele bewijzen van enige bestaansmiddelen van zijn Belgische partner heeft voorgelegd, zijn er dan ook geen in aanmerking te nemen bestaansmiddelen zodat *in casu* niet moest worden overgegaan tot de door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (RvS 25 november 2015, nr. 233.022; RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

De verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn kritiek dat een behoefteanalyse er had toe kunnen leiden dat hij stukken kon bijbrengen met betrekking tot zijn eigen beroepsinkomsten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de Raad van State er reeds meermaals op heeft gewezen dat in het raam van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, enkel de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet die van de vreemdeling zelf in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 26 april 2016, nr. 234.515; RvS 20 oktober 2015, nr. 234.515).

Tenslotte voert de verzoeker in een punt c) het volgende argument aan: *“De bestreden beslissing geeft zelf aan de vrouw van de verzoekende partij moederschapsrust ontving. Dat hieruit volgt dat een kind het gezin is komen te vervoegen. Dat hierdoor zich de inkomensvereiste niet langer speelt, daar waar het niet behoort de toepassing van de wet op te leggen, zonder enig achterliggend belang. Dat ook in die zin de bestreden beslissing niet gemotiveerd is”*. De Raad stelt vast dat de verzoeker op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt uit welke bepaling of beginsel zou volgen dat de inkomensvereiste niet langer speelt wanneer de referentiepersoon en zijn partner een kind hebben. De verzoeker verliest blijkbaar uit het oog dat de thans voorliggende aanvraag werd ingediend in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie en niet in functie van zijn, op dat moment nog ongeboort, kind. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet legt op duidelijke wijze een bestaansmiddelenvereiste op inzake de gezinshereniging met een Belgische partner. Daarnaast is de zinsnede *“daar waar het niet behoort de toepassing van de wet op te leggen, zonder enig achterliggend belang”* onbegrijpelijk, minstens maakt de verzoeker in dit onderdeel van het enig middel niet aannemelijk welke bepaling of welk beginsel hij in concreto geschonden acht noch op welke wijze dit dan wel geschonden zou zijn. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de vreemdelingenwet, ligt niet voor.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE